

ham, end nu, da han indbildte sig at være bleven Kristen og dog var lige selvopfyldt og nysgerrigt optaget af, hvad Publikum mente om ham i Anledning af hans Omvendelse.

Men foruden denne glubske Lede, som han samlede i sig ved alt, hvad han saae og hørte, følte han sig ogsaa legemligt utilpas. Den vintermørke By med de endeløse Husrækker gav ham Angstfølelser. Hans Bondenatur vantrivedes her som i et Fængsel. Maven var daarlig. Han havde prøvet baade Peber-Te og Sennepskorn, men lige meget hjalp det. Blodet jog ham til Hovedet ved den mindste Sindsbevægelse, og Søvnens var urolig. Derfor var ogsaa Tonen i hans Taler og Artikler stadig bleven mere mørk og tung. Det løsslupne Markedshumør, som han havde indtaget Enslev med paa Strige-Mødet, var der kun Glimt af tilbage. Samuelssens »Domsbasun« kaldte Folk ham ikke uden Grund.

Hjemlængslen kunde til Tider overfalde ham som en virkelig Sygdom, der gav ham Feber. Dersom det ikke var, fordi han aldrig kunde tænke sig at være udydig mod sin Herres Befaling, havde han for længe siden været hjemme igen i det lille Fiskerhus ved Stranden, som hans Tanker vaagede over baade om Dagen og i Nattens urolige Drømme. Han saae Stine staa ved sin Strikkemaskine, som hun holdt Hjemmet oppe med. Og hver Dag var han nær-